

Først ud paa Morgenens tripper de fire Ægtepar
atter hjemad, alle i en Lyksalighedstilstand, hvor-
fra der endnu Dagen efter hviler et Skær over
deres Ansigter ligesom fra en nedgaaet Sol.

*

*

*

Det var hos disse livsglade gamle Mennesker,
der endnu i deres høje Alderdom uden Skrupler
tømte Nydelsernes Bæger lige til Grumset, at
Peter Andreas havde fundet sit første Asyl, et
midlertidigt Fristed paa Vejen ud til det Lyk-
kens Land, hans Drømme havde forjættet ham.
I godt og vel tre Aar havde han nu boet hos
dem og i den Tid bestandig mødt den vel-
villigste Forstaaelse af netop det i hans Natur,
som man hjemme i Præstegaarden havde villet
undertrykke og brændemærke som Dødens og
Djævelens Værk. Navnlig i det første Aar havde
han været meget taknemlig for det Hjem, han
ved Tilfældets Gunst havde fundet her. Senere
— efterhaanden som han udvidede sin køben-
havnske Bekendtskabskreds — havde hans For-
hold til de to Gamle og deres lille Vennesamfund
vel faaet en mere flygtig Karakter; men brudt
blev det aldrig, og Højbaadsmanden og hans Kone
blev ved at holde af ham og tage sig af hans Vel,
næsten som kunde han have været deres eget